

Somni d'una nit d'hivern

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 9 de març de 2025
Permeteu-me explicar-vos un somni que he tingut.

Em trobava dins d'una càpsula esfèrica transparent per tots costats. Tan sols hi disposava d'un tub que m'alimentava, una mena de telescopi amb un zoom molt potent i que tenia adaptat un receptor de ràdio d'alta tecnologia. Des de dins de la càpsula veia que anava donant voltes entorn del nostre planeta sense que l'òrbita respongués a les lleis fins ara conegudes i experimentades. El planeta blau era preciós: oceans, continents i núvols que li donaven uns tocs blancs pintorescs. Les estacions no comptaven, tot semblava primavera.

De primer em va semblar veure les Illes del Japó. M'hi vaig apropar amb el zoom. Al nord encara s'hi veia neu. Cap al sud s'hi distingien moltes ombrel·les dessota les quals hi caminaven amb passes curtes i ràpides dones amb la cara blanca. Un gran memorial representava el lloc on havia esclatat la primera bomba atòmica contra la humanitat. La gent que hi passejava feia respectuoses reverències i el receptor, que alhora m'ho traduïa tot al català, em deixava sentir les pregàries que feien perquè aquella catàstrofe no es tornés a repetir mai més. Les persones encara afectades per les radiacions, sigui a la pell o en estat fetal, semblaven ser les més fervents defensores de la pau.

Corea del Nord i del Sud formaven un sol país on les grans teulades orientals protegien unes estances còmodes i amb aire feliç. Les dones amb els vestits típics ja no feien desfilades militars sinó que componien belles figures amb les seves danses guarnides per llargues serpentines de colors variats. L'avançada tecnologia s'aplicava al benestar de tots els coreans.

La meva nau semblava que ara escanegés la Sibèria, Mongòlia i

la Xina. El canvi climàtic havia estat revertit pel seny dels humans i el permagel s'havia recuperat, la taigà de la Sibèria Oriental ofería una verdor extraordinària. A la regió de Novossibirsk els rius serpentejaven enmig dels verds i els nombrosos llacs eren catifes blaves escampades per grans extensions. Els mongols cavalcaven damunt de potents cavalls protegint llurs ramats, i uns habitatges rodons esquitxaven la neu en clapes com un taulell de dames amb els espais rodons.

La Xina es contemplava com una gran extensió on havien desaparegut els grans gratacels que havien estat substituïts per cases amb teulades acabades amb aquelles corbes que semblaven voler-se enfil·lar cap al cel i envoltades de jardins amb belles flors. Taiwan i el Tibet s'hi havien incorporat mitjançant referèndums democràtics i tots plegats convivien en una plàcida harmonia. Els musulmans uigurs vivien feliços practicant la seva religió, respectant i sent respectats. Una gran plaça, que semblava Tiananmen per ser la més gran del món, estava plena de turistes que deambulaven i visitaven els palaus amb tota llibertat. Vist des de la meua càpsula semblava un formiguer acolorit. El desert de Gobi tenia una vida molt especial i la sorra s'hi movia en onades amb crestes i ombres amb una bellesa que la IA no podrà representar mai. Cap al sud, el mar de la Xina acollia illes verdes i punxegudes que de vegades s'amagaven en uns bells golfs també verds. No gaire lluny s'hi endevinaven les frondoses selves de Tailàndia, Laos o Birmània on els ciutadans vivien en pau amb el benestar que la natura els nodria.

De sobte vaig descobrir l'Índia, un vertader subcontinent que de nord a sud ofería paisatges molt diferents. Abans de la frontera nord, la serralada de l'Himàlaia, ben blanca, i de la qual sorgien uns pics de gran alçària, els més alts del món. Fent zoom en direcció a les zones més poblades s'endevinava que la gent era feliç; no hi havia aquelles castes que durant tants anys, segles, n'havien frenat el progrés. Al voltant de temples hindús, sikhs, budistes, cristians o mesquites

musulmanes la gent entrava i sortia amb tota tranquil·litat. El Pakistan i Bangladesh tornaven a formar un sol país amb l'Índia i aquesta s'havia convertit en el país més pròsper del món.

La meua càpsula transparent tornava cap al nord del continent asiàtic i tot girant cap a l'oest travessà els monts Urals i ens trobàrem damunt la Rússia europea on, a simple vista, es notava que hi regnava la democràcia. No es veien presons i el Kremlin lluïa els seus millors colors i torres. La plaça Roja era plena de turistes contemplant els balls típics de totes les Rússies. Quan la càpsula arribà a la frontera amb Ucraïna el zoom es va posar tot sol al màxim; alguna cosa especial devia haver detectat. Efectivament, en un lloc que semblava un balneari hi havia dues persones enraonant animadament tot prenent uns respectius bols de caviar regats amb un cava georgià. El receptor de so em va descobrir les personalitats: es tractava dels presidents de Rússia i Ucraïna que dialogaven sobre l'increment dels intercanvis comercials. La guerra que anteriorment els havia enfrontat havia donat pas a una pau justa i duradora. Ara estrenyien els llaços i també parlaven dels que es proposaven establir amb l'Europa occidental. Ucraïna havia estat la baula que cadenava la convivència d'Europa, des de l'Atlàntic fins als Urals i des de l'Àrtic fins a la Mediterrània.

Orbitant damunt de l'Europa occidental es notava que tots els països formaven una unió, inclòs el Regne Unit i la República Catalana. Els ciutadans europeus eren plurals en tots els sentits. Era una Europa multiracial, multireligiosa i multicultural que s'havia enriquit amb les aportacions d'immigrants procedents sobretot de l'Àfrica, Àsia i Llatinoamèrica. Quan la càpsula em va dur damunt d'Àfrica i l'Orient Mitjà, el continent negre s'havia convertit en una gran reserva d'oxigen gràcies a la frondositat de les seves selves i els africans estaven feliços vivint segons els seus costums de sempre i gràcies a la riquesa de les seves terres

de les quals eren amos i senyors. Sobrevolàrem el Nil, amb les ribes més riques que mai. A l'Aràbia Saudita les dones tenien els mateixos drets que els homes als quals havien substituït en tota mena de poders. A Palestina, jueus i musulmans convivia en pau i treballaven conjuntament pel progrés d'aquella terra.

La meua nau va travessar finalment l'Atlàntic i, des de la punta sud del continent a Ushuaia, Argentina, va anar recorrent tots aquells països andins i atlàntics. Eren una meravella; em vaig fer un tip de fer zooms: el Perito Moreno, l'Aconcagua, Iguasú, la selva amazònica, el Titicaca, el Cusco, el Machu Picchu, Quito, la sabana de Bogotà, l'Orinoco, el canal de Panamà, els cafetars de Costa Rica, Tegucigalpa, El Salvador, Nicaragua, els llacs i volcans d'Atitlà a Guatemala, el Iucatan, la immensitat de la ciutat de Mèxic. Ens aturarem damunt de la frontera amb els EUA, Tijuana, on ciutadans del nord i del sud hi circulaven lliurement. Tot Llatinoamèrica estava regida per governs democràtics i els seus habitants gaudien del benestar que els proporcionava la seva rica naturalesa.

Un cop travessada la frontera entre Mèxic i els EUA donarem un tomb pel damunt de Califòrnia, un gran país on competien en bellesa les costes del Pacífic i els boscos de sequoies del nord. D'allí vam navegar cap a l'Est sobrevolant immensos paisatges i ciutats tot fent zoom damunt de Chicago, ciutat amb gratacels que contrastaven amb parcs verds i canals que donaven al llac Michigan. A l'Est la càpsula em va donar una volta pel damunt de Manhattan, tot sobrevolant el riu Hudson. Nova York bullia com una torre de Babel on els seus habitants multirracials semblaven feliços. Per la taca verda de Central Park la gent feia esport i gaudia de tota mena d'espectacles a l'aire lliure.

Com si tingués pressa la meua càpsula es va plantar damunt de Washington, la capital federal. Com si fos primavera vaig contemplar una extensa capa de cirerers en flor d'un suau

rosat que, malgrat que jo estava encapsulat, feia la sensació d'una pau molt desitjada. Vam seguir fins al Capitoli i, per una gran avinguda, vam agafar direcció cap al Lincoln Memorial. Però a l'altura del Washington Monument la càpsula va girar amb especial cura cap a la dreta on vam topar amb la Casa Blanca. Allò no m'ho volia perdre i, amb el zoom vaig explorar amb detall tot el que s'hi podia veure. De primer una zona enjardinada i quasi davant de l'entrada a la Casa s'hi veia un grup d'infants que intercanviaven paraules amb una dona elegant, de pell d'un color indefinit. Pel receptor vaig entendre que aquella senyora era, ni més ni menys, la presidenta dels EUA. Un cop a la setmana rebia un grup d'infants i adolescents als qui feia preguntes sobre què els preocupava de cara el seu futur i els joves li preguntaven a ella sobre temes relacionats amb la seva feina de presidenta. De les converses vaig deduir que aquest diàleg el mantenia també un cop a la setmana amb adults i gent gran de tota la Unió. De tot plegat es deduïa que en aquell país la democràcia era molt propera al poble i que els EUA mantenien relacions de col·laboració i amistat amb tots els països del món. Em vaig emocionar. Com havia canviat tot en aquest nostre planeta on es mantenia net el medi ambient i la gent hi vivia amb treballs dignes, pau i fraternitat!

Estava tan emocionat que no em vaig adonar que la càpsula havia amarat a l'oceà i jo em vaig despertar del somni que hauria volgut que fos realitat.